

Eksyin metsään kerran, kun olin pikkuinen. Monen vuoden verran ain' muistin minä sen. Tapahtui kai silloin, kun olin viisivuotias, jolloin kesäilloin olin utelias tietämään, mitä tuolla kauempana on, kuusimetsän suolla, takana pensaston. Mitä kätke lehdot, kivet sammaleiset? Mit' oksain lehväkehdot ja mäet hiljaiset? Läksin ilomielin ma metsän siimeksiin, kun linnut kaunokielin visersi taivasiin. Äkkiä hävis' polku, pois siltä poikkesin. Hitaammaks' kävi kulku: jo hiljaa laahustin. Aivan kuin lumottu ma kuljin eteenpäin siellä, missä salattu on valtakunta näin: varjot sisään kätkee metsän suuren sadun, jonka vain lapsi näkee reitillä puitten kadun. Kuin kaikk' ois ollut unta, niin ihmeen kaunistaa, kun metsän valtakunta mut lumos lapsena. Siellä tanssi keijut, väki metsän kedolla, jolla kukkui käki vihreellä nurmella. Iltatuulen soitto, metsän juhlahetki, yön, hämyhetken koitto, menninkäisten retki: näky ilmaan haipui, tuo kaikki ihanuus. Sen kaiut, muisto vaipui: jäi vain hiljaisuus. Kaikki oli lehvän ja varjon leikkiä. Peloissani näin ma aivan äkkiä: ol' metsä muuttunut Voi, kuinka hiljainen ol' uneen nukkunut luonto synkkä iltainen. Poiss' oli lintuin laulut, nous, usva helmenharmaa. Pöllön huudon kaiut tiesi varmaa varmaa. Tajusin viimein ma: olin eksynyt, kesäyön tullessa kauhuissain, pettynyt. Särkyneet ol' haaveet, poissa metsän kansa. Jo usvan valkooaaveet luota puitten ansan käsin kalmankylmin mua tavoitti, sormin kostein, hyisin puoleen houkutti. Paniikissa juoksin pois painajaisen luota, ainoan valon luoksi, kohti aavaa suota. Metsästä heti pois yritin ma päästä; kuin suolla lyhty ois hehkunut usvan jäästä. Usva minut saartoi, kun suolle astahdin. Se kiersi, vaani, kaartoi kuin peto, kauhistuin! Annoin ma pettää maan, ja suohon vajosin. Syvään sen silmään mustaan pimeyteen katosin. Hätkähtäen viimein heräsin huoneessain. Kaikk' helpotuksekseni ol' julmaa unta vain.